

18.

Sài Gòn, thứ Năm 15/4/1982

Đan về Sài Gòn, nhờ Hiền đến báo cho tôi hay.

Thật sững sốt khi đối diện Đan trong quán *café* sáng nay. Chẳng thể phân định gì được. Tôi nghĩ nhanh đến Ngô và Mạnh với cái "*đề nghị dễ thương*" của Mạnh.

Một lúc, nghe Đan bùi ngùi nói:

"Giá mình được trở về căn phòng lộng gió ở Trương Minh Giảng, anh mua vài trăm *gram* thịt bò làm *beefsteak*, mình uống rượu với nhau. Bây giờ anh mới thấy quý những cái gì đã có và đã mất."

Tôi mỉm cười vu vơ.

Buổi chiều lại gặp và đưa nhau đi uống rượu ở Ngã Sáu Sài Gòn. Trong ý nghĩ, tôi tưởng như đang trở về thời kỳ tình nhân nào đã xa... Đối diện nhau dưới lùm hoa *tygone*, những cốc rượu uống vào thật ngon, các vấn đề đưa ra nói với nhau cũng rất tế nhị sâu sắc, tâm tình thân ái hiểu biết như giữa hai người bạn có cùng "*tầng số*".

Đan tâm sự:

"Lúc 12 giờ trưa hôm qua đang ở Cần Thơ, bỗng dung anh trở dậy cuốn hết áo quần vào *valise* rồi không kịp từ giã ai hết, đáp ngay chuyên xe đò về Sài Gòn. Anh nhớ em điên cuồng, nghĩ phải gặp em bằng mọi giá. Anh phải nhận rằng em là người đàn bà rất đặc biệt, có khả năng làm quay quắt đàn ông!"

Tôi nghe những lời này với một thái độ lạt lẽo, và thật sự trong tim không còn chút gì đau đớn nữa. Tình yêu cũng lặng lẽ đâu mất. Đối diện Đan như trước một người bạn thân, nhận của anh những săn sóc nhẹ nhàng với một chút kiêu hãnh rằng "*Trời sinh ra tôi để được đàn ông chiều đãi*".

Buổi chiều xuống chậm trong quán rượu dễ thương. Tôi thấy lòng bình thản, thấm yêu cuộc đời trở lại sau những ngày liệt giường theo cơn bệnh.

Khi đề cập đến cuộc sống vợ chồng, tôi hỏi:

"Đan nghĩ thế nào về một cuộc sống vợ chồng?"

Đan không đáp câu hỏi, chỉ nói:

"Ngày giờ này sở dĩ chúng mình còn nồng nàn với nhau, anh vẫn còn yêu em ghê gớm chính bởi vì chúng mình đã '*không có một đời sống vợ chồng*' trọn vẹn."

Tôi lắc đầu:

"Em thì cho rằng đời sống vợ chồng chỉ là một sự lừa bịp lẫn nhau. Chồng lừa vợ và vợ lừa chồng."

Đan chột sa sầm nét mặt:

"Vói người đàn bà đi trước, anh công nhận là luôn luôn đánh lừa bà. Nhưng vói em, anh không lừa dối em."

E dè hơn:

"Nhưng em dùng chữ '*lẫn nhau*' có nghĩa là gì?"

Tôi cười:

"'*Lẫn nhau*' có nghĩa là 'vợ cũng phải lừa chồng nếu muốn đều hòa hạnh phúc'. Đan vừa nói anh lừa mẹ Thảo suốt mười mấy năm, nhưng làm sao đánh lừa em được?"

Đan gật đầu:

"Đúng, anh không hề lừa dối em. Có lúc nào anh tặc bực vói em chứ không phải lừa dối, không hề phụ rẫy."

Rồi Đan kể:

"Những ngày dưới đó, trò chuyện vói tụi cái lương, anh thật nhớ em vói những cuộc trò chuyện tại cái quán này, dưới lùm hoa *tygone*. Những lúc như vậy, anh chỉ thèm có em ngay bên cạnh bởi vì em hiểu những gì anh nói một cách sâu sắc mà khó ai đáp ứng được anh điều này từ trước. Em thật thông minh."

Tôi cười:

"Cảm ơn Đan vì lời khen. Nhiều lần Đan nói anh yêu em nhiều chính vì những cái chất chiu của em. Nhưng thật thì sai. Chính Đan yêu em vì sự thông minh mà Đan vừa xác nhận nơi em đó. Đàn bà ai cũng chất chiu, mẹ Thảo, em hay bất cứ ai cũng đều có cái tánh ấy."

Tôi biu môi, nói tiếp trong thái độ ngạo mạn:

"Nhưng mà đàn ông say mê em phần lớn chính vì cái thông minh của đầu óc em."

Đan kêu lên:

"Nhìn em biu môi, anh thấy thật dễ thương! Đúng vậy, đàn bà ai cũng chất chiu, nhưng còn em, 'em chỉ chất chiu khi em yêu'. Bởi vì bản chất em đâu phải là như thế, em sống phóng khoáng sôi nổi, nên anh nhìn sự chất chiu của em vói một giá trị khác hẳn mọi người đàn bà. Tuy nhiên đúng như em nói, anh yêu em trên hết vì sự thông minh vượt bực trong cái đầu em."

Châm cho tôi điều thuốc, Đan tiếp:

"Mười mấy năm qua anh lừa dối mẹ Thảo nhưng ba năm qua anh không hề lừa dối em. Em thông minh, và cũng bởi vì em 'dữ' quá khiến anh không dám qua mặt."

Nhả khói thuốc, tôi cười:

"Sao Đan lại dùng chữ '*không dám*' mà không là '*không muốn*'? Tuy nhiên em đâu có dữ, mà em chỉ đòi hỏi sự tôn trọng tề nhị lẫn nhau trong cuộc sống hai người. Cái đêm em bỏ chạy tắt tả khỏi Rạch Sỏi lúc 2 giờ sáng chính là cái đêm em đập đổ hết mọi tin tưởng về sự tôn trọng vừa nói. Ba mươi mấy năm làm người, điều cuối cùng em đánh mất chính là ý nghĩ 'Tin tưởng được trên đời cũng còn có người đàn ông mang cá tính thủy chung.'"

Tôi tiếp:

"Và rồi sau khi tự chữa lành cơn bệnh nội tâm, em nhận chân ra một điều và chính điều này đã hóa giải được cho em mọi sâu xé dần vật em cứ mang trong hồn từ mấy chục năm trước. Đó là 'Sự lừa dối CẦN PHẢI CÓ trong đời sống những cặp vợ chồng cùng thông minh như hai đứa mình.'"

Đan hỏi:

"Em dùng chữ 'hóa giải', vậy cách hóa giải như thế nào?"

Tôi lắc đầu, nhẹ nhàng nói:

"Em không xác hay phủ nhận điều trên. Tùy Đan muốn nghĩ sao cũng được. Nhưng Đan hẳn hiểu rằng với cái đầu thông minh này, việc gì mà em lại không dám làm để tự hóa giải cho mình những khúc mắc? Việc gì em phải suy nghĩ cho khổ tâm để xấu và già đi. Đan cứ việc suy xét rồi mới hiểu được em."

Mắt Đan tối hẳn lại, nhìn tôi đăm đăm rồi nói:

"Đôi khi anh tự hỏi, nếu biết em đã 'ngu' với người khác rồi, liệu anh có bỏ em được không? Thì câu trả lời là *'Thật đáng tiếc, nhưng anh vẫn không bỏ em được.'* Sự ngoại tình của em không gây đổ vỡ nhưng trở nên là một vết hằn khó tẩy xóa."

Tôi đưa tay cho Đan bắt:

"Cám ơn Đan đã nói lên giùm ý nghĩ em. Đúng vậy, sự ngoại tình của Đan thời gian ở Rạch Giá có thể không gây đổ vỡ nhưng vẫn để lại trong tim em một vết hằn không phai nhạt."

Rồi trầm giọng, tôi tiếp:

"Sự lừa dối em muốn nói chính là như vậy. 'Lừa dối để hóa giải tìm hạnh phúc'. Em thông minh nên không tự ngu xuẩn đày đọa mình. Em không xác nhận thế nào cả nhưng đừng quên rằng em là người đàn bà rất kiêu hãnh, mà cái kiêu hãnh lớn nhất chính là 'không bao giờ cho phép mình để lộ lòng ghen trước người đàn ông'. Em nhắc lại với Đan điều này, là 'em không ghen mà chỉ từ bỏ'. Vậy thì với chữ 'từ bỏ' này, Đan muốn nghĩ dưới dạng thức nào cũng được."

Đan nhìn tôi đăm đăm:

"Em nói vậy, ngày mai anh đi nữa à."

Tôi bật cười khô khan:

"Đó là quyền của Đan."

"Anh đi thật à."

Tôi nhìn thẳng Đan:

"Em đâu bao giờ cấm cản Đan điều gì trong ba năm qua. Em tôn trọng Đan tối đa. Đôi khi em có 'dữ' như Đan vừa nói chỉ vì em nghĩ rằng Đan còn yêu em; chứ thật ra có bao giờ Đan bị em cấm cản. Điển hình nhất của sự tôn trọng chính là, thay vì lòng lộn cầu xé tình địch như bao phụ nữ khi bắt gặp chồng mình có người đàn bà khác bên cạnh, thì em lại bỏ chạy. Đan tự hào biết nhiều đàn bà, vậy xin hỏi, có bao giờ Đan bắt gặp một người đàn bà ghen mà bỏ chạy một cách tất tả tội nghiệp như em đã làm đêm mùng Năm Tết ở Rạch Sỏi không?"

Đan gật đầu, nói dụi dàng:

"Đúng vậy. Đó cũng là điều khiến anh yêu em nhiều hơn tất cả. Em là người đàn bà thông minh thứ nhất mà anh gặp trong đời. Trong em còn rất nhiều bản chất tốt, mà nổi bật chính là 'sự ngây thơ của trái tim'. Đây là điểm làm anh yêu em hơn hết. Những ngày trước đó, ngẫm lại tất cả mọi cái gì liên quan đến em, anh nhận thấy bản chất này trội hẳn. Em ngây thơ quá, dù rằng em thông minh và có 'dữ'. Em sống y hệt một đứa trẻ để không thể nào người đàn ông nữ lừa dối hay từ bỏ. Anh có tệ với em chứ không hề phụ rẫy. Em nhớ điều ấy. Thay vì hành sử trịch thượng (vì em có quyền), em lại bỏ chạy. Đó chính là sự ngây thơ biểu lộ cá tính độc đáo nhất của em."

Tôi nhìn Đan chăm chú, cố tìm cho ra sự thành thật nào đó trong câu nói, nhưng chỉ đọc thấy cả một niềm thân ái pha lẫn tôn trọng trên khuôn mặt.

Lúc ấy nơi bàn đối diện có hai người khách, một già một trẻ. Chàng thanh niên có cái cười thật đẹp, khuôn mặt rắn rỏi đến hay. Chàng cứ nhìn tôi chăm chú suốt cả buổi rượu. Khi đã ngà ngà say, tôi chợt bắt gặp cái nhìn của chàng có một chút gì kỳ lạ. Trong lòng tôi thấy loé lên nỗi thích thú mơ hồ.

Nhìn trở lại Đan, tôi cười mỉm:

"*Kỳ phùng địch thủ!* Đan có nghĩ rằng em đúng là đối thủ xứng tay chơi của Đan không? Em đâu phải ngu xuẩn, lại có quá nhiều điều kiện để được sung sướng, nhưng tại sao ba năm qua em chối bỏ hết để tự ý khép đời mình vào Đan? Chỉ vì em yêu Đan. Vậy thì khi tình yêu này không còn điem tựa, sự gì sẽ xảy ra, Đan biết chứ?"

Mặt Đan đanh lại:

"Anh mà biết em đã ngủ với thằng khác, anh giết em ngay tại đây liền. Em biết tánh anh mà!"

Tôi cười mai mỉa:

"Vậy thì em sẽ kêu thêm cho Đan vài cái chai không để đập. Rẻ lắm, hai đồng một chiếc. Đây, tiền đây túi, em sẵn sàng đền chủ quán nguyên cái bàn này."

Đan bật cười:

"Em đúng là ngạo nghễ lì lợm. Anh sợ em! Nhưng thật, anh sẽ giết em nếu em chỉ cần nói rằng '*em đã ngủ với thằng khác*'."

Tôi cũng bật cười:

"Em là người đàn bà thông minh mà! Em đâu ngu gì chết dưới tay Đan lẳng nhách như vậy."

Đưa tay bắt tay Đan, tôi tiếp:

"Buổi chiều đẹp lắm. Chúng mình hãy uống rượu mà đừng nghĩ gì nữa, cứ xem mọi sự bình thường đi. Chính Đan đã dạy em chối bỏ tuyệt đối bằng hành động dưới Rạch Sỏi đêm ấy. Chiều nay cũng vậy. Em đang hiện diện trước Đan, điều ấy đã đủ, cần gì nghĩ xa hơn nữa."

Buổi chiều quá thật đẹp. Tôi trở lại là người đàn bà thanh lịch, một loại "*dame sans merci*" trước tình cảm quay quắt của đàn ông như những ngày chưa đi vào đời Đan.

Chiều nay, tôi cũng đang cười trên sự quay quắt của Đan, nhẹ nhàng châm biếm. Quay quắt, chính vì Đan chẳng thể hiểu nổi tôi đã hay đang là thế nào. Sự thành thật biến mất từ ngày tôi nhận chân ra con người Đan. Việc gì phải thành thật, việc gì phải te tua đau khổ? Đan làm sao hiểu được tôi khi mà cuộc đời và tâm tình anh cấu kết khác hẳn tôi.

Buổi chiều quá đẹp. Tôi nhìn trả lại chàng thanh niên bàn đối diện, nghe dậy lên trong lòng một niềm thích thú. Trên phương diện nào đó, tôi đúng là người đàn bà nguy hiểm cho đàn ông: Thay vì phải cúi đầu nhận lãnh mọi đau khổ dày vò từ người đàn ông đưa đến, "*tôi lại biết tự tìm cho mình một lối thoát*". Ánh nhìn say mê của chàng thanh niên bàn đối diện cũng là một lối thoát. Và nói với Đan:

"Có một người đàn ông đang nhìn em. Nếu không có Đan chiều nay, em dám chắc chàng này sẽ là của em một ngày gần đây thôi."

Đan cũng cười:

"Anh thích sự tự tin ngạo mạn trong câu nói em. Nhưng mà anh sẽ giết em nếu em không còn là của anh nữa."

Tôi bật cười thành tiếng:

"Ồ tù ghê lắm! Minh ở ngoài còn có đàn bà và rượu, chứ trong tù làm gì có. Uống đi, buổi chiều đẹp quá!"

Và tôi nhìn xéo chàng thanh niên bàn đối diện, bắt gặp cái nhìn kỳ lạ trả lại của chàng. Nghe như có chút gì xao động trong tim.

Chúng tôi già từ quán rượu qua quán *café* Tin Sáng. Hình như Đan say nên thái độ có phần sôi nổi dù rằng đôi mắt như buồn dại hẳn. Đan nói đến người vợ bệnh hoạn và những đứa con. Có một nỗi xót xa trong những lời ấy. Tôi nghe âm thầm rung động. Tôi chưa hề gặp người đàn bà và các đứa bé lần nào trong ba năm trước, nhưng thật, giờ phút này vẫn còn thương cảm cho bà.

Đan mô tả bà là người đơn giản, cả tin, hời hợt và hay cáu bẳn, những cá tính mà anh bảo là "*rất đàn bà và khác hẳn với em*". Tuy nhiên từ ba năm qua, tôi vẫn quý bà ở một điểm: bà đã bị Đan dối lừa nhiều quá! Lừa dối luôn qua sự việc gắn bó vào đời tôi. Đó là sự chịu đựng mà tôi không bao giờ có được. Và cũng là "*điểm khác biệt*" vẫn được Đan nói lên rồi kết luận rằng "*em không biết làm vợ!*"

Buổi tối nay nghe chuyện người đàn bà sau khi đã trải qua 14 năm yêu đương cuồng nhiệt, tôi đã tự hỏi:

"Rốt lại, sự làm vợ có gì thú vị? Hay chỉ là một chuỗi chịu đựng nhọc nhằn để đổi lấy cái tiếng được làm vợ?"

Và tôi, một con người có cái nhìn sắc bén về đàn ông và giá trị của hạnh phúc, liệu tôi có chịu nổi sự lừa dối của người đàn ông?"

Ồi! Không bao giờ được.

Tôi nắm tay Đan, nói nhẹ:

"Những lúc nghe Đan nói về mẹ Thảo và các đứa nhỏ, em thú nhận rằng xót xa lắm. Chính Đan không khiến em bị lôi cuốn nữa cho bằng vợ con Đan. Em cũng không hiểu tại sao. Có lẽ em điên chăng?"

Đan nhìn tôi, ánh mắt kỳ lạ, mãi sau nói:

"Em là người đàn bà được anh yêu nhiều nhất và cần thiết duy nhất. Em đọc rõ nội tâm anh hơn bất cứ ai."

Chúng tôi chia tay nhau như một cặp tình nhân. Đan đưa tôi về, còn anh thì trở về nhà ông bà cụ ngủ lại.

□